

1 MILIJARDAS SKAITYTOJŲ INTERNETE

ANNA TODD

# AFTER

KAI MES ABEJOJOM

wattpad SENSACIJA IMAGINATORID

baltos lankos

**ANNA TODD**

**AFTER**  
**KAI MES ABEJOJOM**

Iš anglų kalbos vertė Renata Endzelytė

baltos lankos

# Prologas

HARDINAS

Nejaučiau nei šalto kaip ledas betono, nei sniego, krentančio ant manęs. Tik tuštumą, atsivėrusią krūtinėje. Bejėgiškai klūpojau žiūrėdamas, kaip Zedas išvažiuoja iš aikštelės su Tesa, sėdinčia šalimais.

Niekada neįsivaizdavau – niekada, net klaikiausiuose košmaruose, neįsivaizdavau, kad galima šitaip kankintis. Girdėjau tai vadinant netekties skausmu. Niekada nieko nemylėjau, niekada nejaučiau poreikio turėti ką nors, kas būtų tik mano, niekada nenorėjau taip atkakliai ko nors laikytis. Ši panika – beprotiška panika jos netekti – man buvo netikėta. Viskas buvo netikėta. O maniau, kad bus paprasta: permiegoti su ja, pasiimti pinigų ir išdurti Zedą. Viską buvau apgalvojęs. Tik nutiko visai kitaip. Atvirksčiai – šviesiaplaukė mergina su ilgu sijonu, atkakliai sudarinėjanti ilgiausius darbų sąrašus, įkrito man į širdį ir pamažu ją taip pamilau, kad pats negalėjau tuo patikėti. Nesuvokiau, kaip stipriai ją myliu, kol neišsivėmiau savo sumautiems draugams įrodęs, kad atėmiau jai nekaltybę.

Nekenčiau to, nekenčiau kiekvienos akimirkos... betėjau iki galo.

Laimėjau lažybas, bet praradau vienintelį dalyką, kuris darė mane laimingą. Kartu netekau ir to lašo dorybės, kurią ji rado manyje. Drabužiams kiaurai permirkus, norėjau kaltinti tėvą, iš kurio paveldėjau visus žalingus įpročius, kaltinti mamą, kad per

ilgai gyveno su juo ir pagimdė tokį išperą, kaltinti Tesą, kad apskritai pasisveikino su manim. Po velnių, noriu kaltinti visus.

Bet negaliu. Aš tai padariau. Sutrypiu ją ir viską, kas tarp mūsų buvo.

Bet padarysiu viską, kad savo klaidas ištaisčiau.

Kur ji važiuoja? Juk vis tiek kada nors kur nors ją surasiu.

# Pirmas skyrius

## TESA

– Tai tęsėsi ilgiau nei mėnesį, – sudejavau Zedui baigus aiškinti, dėl ko kilo lažybos. Man buvo bloga, todėl užsimerkiau, kad šiek tiek palengvėtų.

– Žinau. Jis nuolat teisinosi ir prašė daugiau laiko, be to, sumažino lažybų įkainį. Tai buvo keista. Mes manėm, kad jis tiesiog apsėstas noro laimėti – lyg norėtų kažką įrodyti ar panašiai, bet dabar supratau. – Zedas sekundei nutilo ir atidžiai pažiūrėjo į mane. – Jis tik apie tai ir kalbėjo. Tą dieną, kai pakviečiau tave į kiną, pasiuto. O kai parvežiau tave namo, puolė mane ir liepė atstoti nuo tavęs. Aš tik pasijuokiau, nes pagalvojau, kad jis girtas.

– Ar jis... ar jis pasakojo apie upelį? Ir apie... visa kita? – paklausiau ir giliai įkvėpiau. Man atsakė užuojauta, sušvitusi jo akyse. – Dieve mano! – užsidengiau rankomis veidą.

– Jis mums viską papasakojo... Turiu galvoje – viską... – tyliai pratarė Zedas.

Ramiai išjungiau telefoną. Jis nesiliovė vibruoti nuo tada, kai išėjau iš baro. Hardinas neturi teisės man skambinti.

– Kur tavo naujasis bendrabutis? – paklausė Zedas. Tik dabar pamačiau, kad privažiavome universiteto miestelį.

– Aš negyvenu bendrabutyje. Mudu su Hardinu... – vos įstengiau baigti sakinį. – Beveik prieš savaitę jis įkalbėjo mane apsigyventi kartu.

– Negali būti, – aiktelėjo Zedas.

– Gali. Jis toks labai... jis tiesiog... – sumikčiojau nerasdama tinkamų žodžių jo žiaurumui apibūdinti.

– Nemaniau, kad jis nueis taip toli. Kai pamatėm... supranti... įrodymus, kažkaip pagalvojau, kad jis vėl taps normalus, kiekvieną naktį leis vis su kita mergina. Tačiau tada jis dingo. Beveik nesirodė pas mus, išskyrus tą vakarą, kai atėjo į priepilauką ir bandė priversti mane su Džeisu nieko tau nesakyti. Jis net pasiūlė Džeisui krūvą pinigų, kad tylėtų.

– Pinigų? – perklausiau.

Hardinas negalėjo taip žemai kristi. Zedo automobilis mažėjo sulig kiekviena šlykščia naujiena.

– Taip. Aišku, Džeisas tik pasijuokė ir pasiūlė Hardinui užsičiaupti.

– O tu – ne? – paklausiau prisiminusi apdaužytas Hardino rankas ir Zedo veidą.

– Ne visai... Pagrasinau, kad jei jis tau nepasakys, tai padarysiu aš. Regis, jam tai nepatiko, – atsakė Zedas ir mostelėjo į savo veidą. – Jei tau nuo to palengvės, tai aš tikrai manau, kad tu jam labai rūpi.

– Nerūpiu. O jei ir rūpėčiau, tai nebesvarbu, – pasakiau ir galva atsirėmiau į langą.

Hardino draugai žinojo apie kiekvieną mūsų bučinį ir prisilietimą, jie žinojo apie kiekvieną mūsų akimirką. Intymiausią akimirką. Mano intymiausios akimirkos nebebuvo tik mano.

– Ar norėtum važiuoti pas mane? Neturiu minty nieko nepadoraus ar nemalonaus. Tiesiog yra laisva sofa, ant kurios galėtum miegoti, kol... susivoksi, – pasiūlė Zedas.

– Ne. Ne, ačiū. Bet gal galiu paskambinti tavo telefonu? Noriu pasikalbėti su Londonu.

Zedas linktelėjo į telefoną, gulintį ant prietaisų skydelio. Akimirką švystelėjo, kaip viskas būtų galėję būti kitaip, jei tąsyk prie laužo dėl Hardino nebūčiau atstūmusi Zedo. Nebūčiau pridariusi tiek klaidų.

Lendonas atsiliepė po antro signalo ir, kaip tikėjausi, liepė tuoj pat atvažiuoti. Be abejo, nepasakiau jam, kas nutiko, bet jis buvo labai malonus. Pasakiau Zedui adresą ir jis tylėdamas nuvežė mane į kitą miesto galą.

– Jis atseks mane bet kur, kad tik tave susigrąžintų, – galiausiai ištarė.

– Atsiprašyčiau, kad tau teko į visa tai įsivelti... bet jūs, vaikinai, patys kalti, – nuoširdžiai pasakiau. Man tikrai buvo šiek tiek gaila Zedo, manau, jo norai daug geresni už Hardino, bet mano žaidzos pernelyg šviežios, kad apie tai galvočiau.

– Žinau. Jeigu tau ko nors prireiks, skambink, – pasiūlė jis. Linktelėjusi išlipau iš automobilio.

Pamačiau, kaip mano kvėpavimas šaltame ore virsta karštais garais. Vis dėlto šalčio nejutau. Nejutau nieko.

Lendonas – vienintelis mano draugas, bet jis gyvena Hardino tėvo namuose. Ironiška, ne kitaip.

– O, lauke tikrai sninga, – ištarė Lendonas skubėdamas įleisti mane vidun. – Kur tavo paltas? – žaismingai subarė ir krūptelėjo, pamatęs mane šviesoje. – Kas nutiko? Ką jis padarė?

Apžvelgiau kambarį tikėdamasi, kad Keno ir Karen nėra apačioje.

– Ar labai akivaizdu? – nusišluosčiau akis.

Lendonas apkabino mane, o aš dar kartą nusišluosčiau akis. Daugiau man nereikėjo būti stipriai – nei fiziškai, nei dvasiškai, nereikėjo raudoti. Atsijungiau, nuo visko atsijungiau.

– Eik į savo kambarį, – tarė Lendonas padavęs man stiklinę vandens.

Pabandžiau nusišypsoti, bet vos užlipus laiptais kažkoks iškrypėliškas jausmas nuvedė mane prie Hardino kambario durų. Susivokusi, kur esu, pajutau dar stipresnę širdgėlą dėl visko. Todėl skubiai apsisukau ir nuėjau į kitą koridoriaus galą. Atidarius duris, sukilo prisiminimai, kaip bėgau koridoriu pas Hardiną tą naktį,

išgirdusi jį šaukiant per miegus. Nerangiai atsisėdau ant lovos „savo kambaryje“, nežinodama, ką daryti toliau.

Lendonas atėjo po kelių minučių. Atsisėdo šalia – pakankamai arti, kad išreikštų rūpestį, bet, jo įsivaizdavimu, pagarbiai atokiai.

– Ar nori apie tai pasikalbėti? – švelniai paklausė.

Linktelėjau. Pakartoti visą istoriją buvo net skaudžiau, nei apskritai apie tai sužinoti. Pasakodama Lendonui beveik nusiraminau, buvo gera žinoti, kad bent vienas žmogus visą laiką nieko nenustuokė apie mano pažeminimą.

Lendonas klausėsi nebylus kaip akmuo, net negalėjau suprasti, kas sukasi jo galvoje. Labai norėjau žinoti, ką jis mano apie savo įbrolių. Apie mane. Bet vos baigiau, jis tuoj pat įsiutęs pašoko.

– Negaliu tuo patikėti! Kas, po velnių, jam nutiko? Jau maniau, kad jis tapo beveik... normalus... ir štai! Kokia painiava! Negaliu patikėti, kad jis taip pasielgė su tavim. Kodėl jis sugriovė vienintelį gėrį, kurį turėjo?

Staiga Lendonas kryptelėjo galvą. Tada ir aš išgirdau žingsnius, skubančius laiptais. Net ne žingsnius, o sunkius batus, karštligiškai daužančius medines pakopas.

– Čia jis, – ištarėm kartu. Dalį sekundės rimtai svarsčiau pasislėpti spintoje. Lendonas žiūrėjo į mane kaip labai rimtas suaugęs žmogus.

– Ar nori jį matyti?

Paklaikusi papurčiau galvą, bet vos jis žengė prie durų, mane pervėrė Hardino balsas.

– Tesa!

Lendonas ištiesė ranką, bet Hardinas įsiveržė pro duris ir pro jį. Jis sustojo kambario viduryje, o aš – už lovos. Nepratęs prie tokių dalykų, Lendonas akimirka stovėjo apstulbęs.

– Tesa, ačiū Dievui. Ačiū Dievui, kad tu čia, – atsiduso Hardinas ir perbraukė rankomis plaukus. – Tesa, mažute, noriu, kad mane išklausytum. Labai prašau, tik...

Tylėdama prisiartinau prie jo. Jo akyse švietė viltis, jis norėjo mane apkabinti, bet kai nesustodama praėjau pro šalį, pamačiau, kad jo viltis gęsta. Gerai!

– Pasikalbėkim, – maldavo jis. Papurčiau galvą ir sustojau šalia Lendono.

– Ne, daugiau niekada su tavim nekalbėsiu, – surikau.

– Juk tai nereiškia, kad... – Hardinas žengtelėjo artyn.

– Nelįsk prie manęs! – šūktelėjau, kai jis norėjo paliesti mano ranką.

Lendonas įsiterpė tarp mūsų ir padėjo ranką įbroliui ant peties.

– Hardinai, tu geriau eik.

Hardinas sukando dantis ir apsidairė.

– Lendonai, traukis velniop, – įspėjo.

Bet Lendonas nė nekrustelėjo, o aš pernelyg gerai pažinojau Hardiną – jis svarstė, ar verta smogti Lendonui mano akivaizdoje. Akivaizdžiai apsisprendęs, giliai įkvėpė:

– Prašau... duoti mums minutę, – ištarė stengdamasis likti ramus.

Lendonas pažvelgė man į akis – maldavau jį pasilikti. Jis atsisuko į Hardiną:

– Ji nenori kalbėtis su tavim.

– Tik neaiškink man, ko ji nori! – suriko Hardinas ir taip smarkiai trinktelėjo kumščiu į sieną, kad suskaldė gipso plokštę.

Krūptelėjau ir pravirkau. „Ne dabar, tik ne dabar“, – tyliai kartojau stengdamasi suvaldyti jausmus.

– Dink, Hardinai! – riktelėjo Lendonas.

Tą akimirką tarpduryje pasirodė Kenas ir Karen. O ne. Man nereikėjo čia važiuoti.

– Po velnių, kas čia vyksta? – paklausė Kenas.

Visi tylėjom. Karen su užuojauta pažvelgė į mane, o Kenas pakartojo klausimą. Hardinas dėbtelėjo į tėvą:

– Bandau pasikalbėti su Tesa, o Lendonas kišasi į svetimus reikalus.

Kenas pažiūrėjo į Londoną, paskui – į mane.

– Hardinai, ko pridirbai? – susijaudinus jo balsas tapo... piktas?

Vis dėlto aš negalėjau jo įduoti.

– Nieko! Po perkūnais! – ranka numojo Hardinas.

– Jis viską sugadino – štai ką jis padarė. O dabar Tesa neturi kur dėtis, – pareiškė Londonas.

Norėjau kalbėti. Tik nesumojau, ką galėčiau pasakyti.

– Hardinas visą laiką žaidė su Tesa ir pridarė neapsakomų dalykų, – pliurptelėjo Londonas, o Karen aiktelėjusi žengė prie manęs.

Aš visiškai susigūžiau. Iki šiol dar niekada nesijaučiau tokia nuoga ir maža. Visai nenorėjau, kad Kenas ir Karen žinotų... bet koks dabar skirtumas, juk nuo šiandien jie vis tiek nenorės manęs daugiau matyti.

– Ar nori eiti su juo? – paklausė Kenas, pertraukdamas mano prislėgtas mintis.

Droviai papurčiau galvą.

– Aš čia su jumis nepasiliksiu, – supyko Hardinas. Susigūžiau, kai jis kryptelėjo į mane.

– Man rodos, Hardinai, tau bus geriau išeiti, – Kenas dar kartą mane nustebino.

– Ką pasakei? – Hardinas taip smarkiai išraudo, kad galvoje sukosi tik vienas žodis „įniršo“. – Džiaugtumėis, kad apskritai atėjau į tavo namus, o spiri mane lauk?

– Sūnau, aš labai laimingas, kad turi puikią merginą, bet šiandien geriau išeik.

– Nesąmonė, kas ji tau? – mostelėjo rankomis Hardinas.

Kenas atsisuko į mane, paskui į sūnų.

– Kad ir ką jai padarei, tikiuosi, buvo verta prarasti vienintelį gerą dalyką, kurį turėjai, – pasakė ir papurtė galvą.

Nežinau, ar Keno žodžiai sukrėtė Hardiną, ar tik pataikė į skaudamą vietą, kur jo įniršis užvirė ir išsiveržė, tačiau jis nurimo, žvilgtelėjo į mane ir išėjo iš kambario. Tyliai stovėjome klausydami, kaip jis lėtai koja už kojos lipa laiptais.

Kai durų trinktelėjimas sudrebino nurimusius namus, atsiskau į Keną ir suvaitojau:

– Labai atsiprašau. Aš eisiu. Nenorėjau, kad taip nutiktų.

– Ne ne, būk čia tiek, kiek tau reikia. Visada esi laukiama pas mus, – atsakė Kenas ir abu su Karen apkabino mane.

– Nenorėjau jūsų supykdyti, – pasakiau. Jaučiausi labai nesmagiai, kad Kenas dėl manęs išvijo sūnų.

Karen paėmė mano ranką ir spustelėjo. Susierzinęs ir nuvargęs Kenas žiūrėjo į mane.

– Tesa, aš myliu Hardiną, bet manau, kad mes abu žinom, jog tik tu turi teisę pykti, – ištarė.